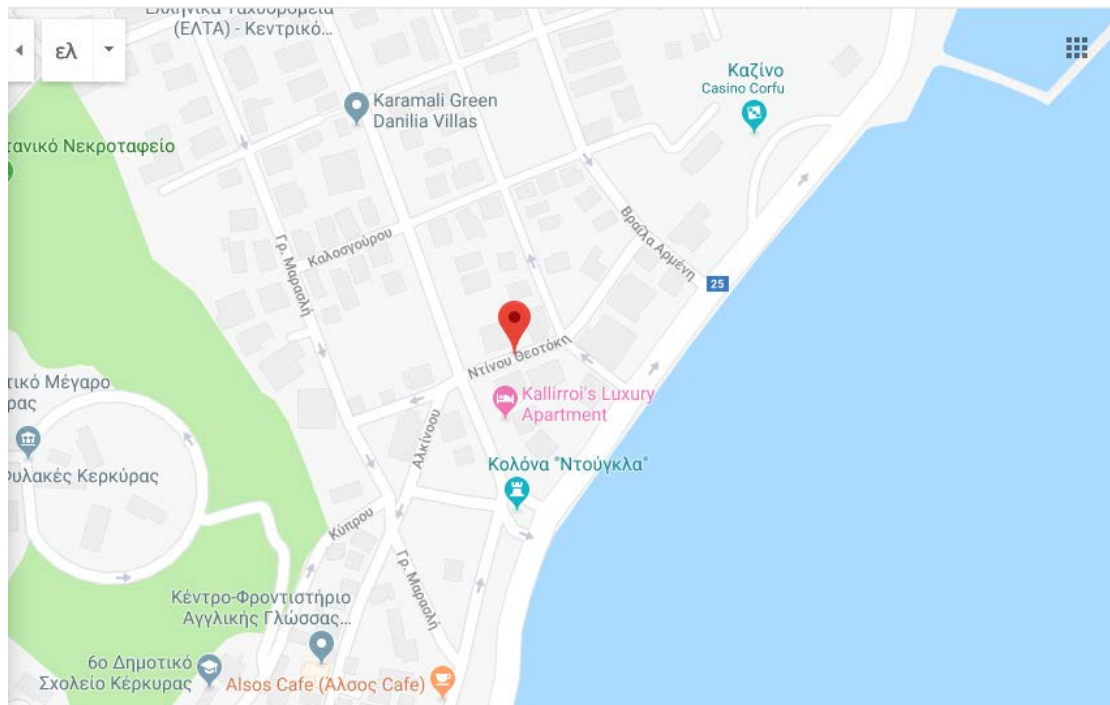

Οδός Κωνσταντίνου Θεοτόκη

Γεννήθηκε στην Κέρκυρα, στις 3 Μαρτίου 1872. Σε ηλικία 17 ετών αναχώρησε για το Παρίσι και εγγράφηκε στη Φυσικομαθηματική Σχολή του Πανεπιστημίου της Σορβόνης. Δύο χρόνια αργότερα, γνώρισε στη Βενετία τη βαρόνη Ερνεστίνη Φον Μάλοβιτς από τη Βοημία, με την οποία παντρεύτηκε. Το 1895 απέκτησε μαζί της μία κόρη, αφού ήδη είχε εγκαταλείψει τις σπουδές του και είχε εγκατασταθεί στους Καρουσάδες, όπου αφοσιώθηκε στη μελέτη.

Ο Κωνσταντίνος Θεοτόκης επηρεάστηκε αρχικά από τη γερμανική ιδεοκρατία και ιδιαίτερα από τον Νίτσε. Συντροφιά με τον φίλο του Λορέντζο Μαβίλη συμμετείχε σε εθνικούς αγώνες, όπως στην εξέγερση της Κρήτης το 1896, αλλά και σε τοπικές πρωτοβουλίες, π.χ. εναντίον της απόφασης του δήμου της Κέρκυρας για την εγκατάσταση ρουλέτας στο νησί. Καταφέρθηκε, επίσης, εναντίον της πολιτικής του συγγενούς του υπουργού και αργότερα πρωθυπουργού Γεωργίου Θεοτόκη.

Οι ευρύτατες γνώσεις του και η γνώση ξένων γλωσσών -ήταν κάτοχος πέντε ομιλουμένων γλωσσών (ιταλικής, γαλλικής, γερμανικής) και άλλων πέντε από τις νεκρές (αρχαία ελληνικά, λατινικά, εβραϊκά, αρχαία περσικά, σανσκριτικά)- του επέτρεψαν να ασχοληθεί με μεταφράσεις αρχαίων ελλήνων και ξένων κλασικών, ενώ την ίδια περίοδο δημοσιεύτηκαν και τα πρώτα του πεζά στα

περιοδικά της εποχής.

Στην Ευρώπη, που είχε ταξιδέψει δύο φορές για ελεύθερη επιμόρφωση στα Πανεπιστήμια του Γκρατς (1898) και του Μονάχου (1908-1909), απαρνήθηκε τον Νίτσε και ασπάστηκε τον Μαρξ. Με τη δεύτερη επίσκεψή του στην Ευρώπη ήρθε σε επαφή και με την κίνηση των σοσιαλιστών της εποχής. Αλληλογραφεί και συντονίζει τις απόψεις του με εκείνες του ομοϊδεάτη του Χατζόπουλου και επιστρέφοντας πρωτοστατεί στην ίδρυση του «Σοσιαλιστικού Ομίλου» και του «Αλληλοβοηθητικού Συνδέσμου Εργατών της Κέρκυρας» (1910-1914).

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, προσχωρεί στο Κόμμα των Φιλελευθέρων, διορίζεται αντιπρόσωπος του κόμματος στην Κέρκυρα και το 1918 μετακομίζει στην Αθήνα. Με το τέλος του πολέμου του προσφέρεται η θέση του διευθυντή λογοκρισίας, αλλά ύστερα από δύο ημέρες παραιτείται. Διορίζεται προσωρινά ως έκτακτος υπάλληλος στην «Υπηρεσία Ξένων και Εκθέσεων» και οριστικά στην Εθνική Βιβλιοθήκη, πρώτα ως γραμματέας και ύστερα προάγεται ως τμηματάρχης β' τάξεως.

Για να αντιμετωπίσει τα έξοδά του, προπωλεί τα έργα του στους οίκους Βασιλείου και Ελευθερουδάκη. Έτσι, έρχονται στο φως τα δοκιμότερα πεζά του (*«Κατάδικος»*, *«Η ζωή και ο θάνατος του Καραβέλα»*, *«Οι σκλάβοι στα δεσμά τους»*) και οι μεταφράσεις του, π.χ. από τον Γκαίτε (*«Ερμάνος και Δωροθέα»*), από τον Σαίκσπηρ (*«Ουθέλος»*, *«Αμλέτος»*, *«Βασιλιάς Ληρ»*), από τον Φλομπέρ (*«Η Κυρία Μποβαρύ»*, *Α' τόμος*) και από τον Ρόσελ (*«Τα προβλήματα της Φιλοσοφίας»*).

Το 1922 διαγνώστηκε ότι πάσχει από καρκίνο του στομάχου. Χειρουργήθηκε και αποσύρθηκε στην Κέρκυρα, όπου άφησε την τελευταία του πνοή την 1^η Ιουλίου 1923.